

MỘT CUỘC ĐỜI

Sang Nguyen

BÍ MẬT NHEN

Ngày xưa còn bé, gia đình nghèo, tôi vào học Trung học ở trường Công lập. Đạo ấy phong trào nhạc trẻ đã lôi cuốn tôi mãnh liệt. Ngặt nổi tiếng Tây tiếng u quá kém, không hát được những bài nhạc ngoại, đành mua đĩa về, hát nhái theo. Hát mà không hiểu mình hát cái gì, bài hát nói cái gì. Cứ hát như con vẹt. Rồi cũng lập bè, lập nhóm trong xóm, lập club, lập ban nhạc.

Cứ mỗi mùa Lễ Tết, Noel, tổ chức “ban-bum”, nhảy nhót. Không hiểu sao khi cắp sách đến trường, tôi thích nhìn nữ sinh với tà áo dài, mái tóc chấm vai. Nhưng khi đi nhảy nhót, lại khoái dòm các thiếu nữ tóc quăn, váy ngắn.

Rồi có một ngày, ban nhạc dòm của tôi, dựng ban nhạc xịn. Bọn tôi ngo ngẩn dẹp đàn trống mướn, vào xó phòng. Nhìn Ban nhạc xịn biểu diễn, nhìn từng cặp từng cặp xịn nhún nhảy, lắc lư theo lời ca tiếng nhạc. Tôi có cảm tưởng, mình lạc lỏng như chú “Tur Ếch” lên Sè Gòn.

Những phút giải lao, nghe họ nói với nhau bằng tiếng Tây. Ôi chao! “Trí thức” làm sao! Thấy họ ăn mặc chải chuốt, “sang trọng” làm sao! Xem họ mời nhau, đìu nhau, “lịch sự” làm sao! Nói theo ngôn ngữ thời XHCN hiện tại, tôi “cực kỳ thần tượng” họ.

Không trèo lên được giai cấp đó, nhưng tôi cũng không tránh khỏi học lỏm của họ. Tôi làm ra dáng trí thức, mua cặp kính trắng không độ đeo vào. Ôm trên tay vài quyển sách triết của J.P. Sartre, của Albert Camus. Mở miệng ra là đời phi lý, buồn nôn, cũng sống kiểu hiện sinh, bắt cần đời, cũng hippy, yé yé! Nói câu tiếng Việt thường chêm vào mấy chữ Tây...

Tôi xin tiền cha mẹ, may những bộ quần áo thời trang, hét quần ống túm, đến ống loe, cho ra vẻ con nhà sang trọng. Tôi cũng học thói lịch sự, bắt chước kiểu cách ga lăng với phụ nữ. Ăn uống xong, ráng vét túi để lại tiền “boa”. Nghỉ lại, thấy thương Ba Mẹ tôi làm sao! Cưng chịu thẳng con trai Út, Ba Mẹ tôi thỉnh thoảng chỉ nhắc nhở tôi: “Làm gì thì làm, chơi gì thì chơi! Ba Mẹ không cấm, nhưng đừng quên chuyện học hành nghen con!”.

Vào tuổi biết rung động trước người khác phái. Tôi cũng có vài đối tượng. Những buổi hẹn hò, không dám cùng nhau lang thang, sợ người quen bắt gặp, nên lén lút mua vé chui vào rạp ciné tối thui, mỗi người ngồi nghiêm trang một ghế. Để rồi hết phim, lủi thủi chia tay, mạnh ai nấy đạp xe về nhà.

Những hình ảnh vụng dại của buổi đầu đời trong rạp chiếu bóng có thoáng qua, nhưng tiếng động của ghế khi đứng dậy chào cờ vẫn còn đọng lại trong ký ức tôi. Tôi đứng nghiêm nhìn lên màn ảnh, lá cờ bay bay, có hình Tổng Thống lồng trong trướng vạt. Tôi chẳng có ấn tượng gì với hình ảnh Tổng Thống, nhưng thói quen đứng nghiêm trang trước quốc kỳ, quốc ca vẫn còn trong tôi trong các sinh hoạt Hội Đoàn Cộng đồng hiện nay, trong khi rất nhiều người không còn, hay không có thói quen này.

Bước vào Tiểu học, có chút hiểu biết, tôi có nghe trưng cầu dân ý về việc truất phế Bảo Đại, tôi còn bé lắm! Mang máng nhớ có việc đó qua các biểu ngữ, cổ động của Bộ Thông Tin và qua đài phát thanh Pháp Á. Lúc ấy tôi chưa đủ trí khôn để biết thực chất của việc bỏ phiếu, nên tôi không dám khẳng định.

Nhưng khi đất nước hoà bình thống nhất, sau khi hết hạn quản chế, được trả quyền công dân, tôi “bị” đi bầu, được chọn những người “đã được” Mặt trận tổ quốc chọn sẵn, họ lại là người không sinh sống hay làm việc tại địa phương tôi. Tôi dùng chữ “bị”, vì loa phóng thanh của Phường ra rả gọi đích danh những người ở tổ, ở hộ mà chưa đi bầu, có khi công an Phường phải đến tận nhà để nhắc nhở.

Kết quả đắc cử cũng khá ngộ nghĩnh là không ai dưới con số 90% phiếu bầu. Lúc này thì tôi đã đầy đủ trí khôn, nhưng tôi cũng “không dám” khẳng định thực chất của việc bầu cử, vì tôi không muốn bị tái cải tạo. Tôi tự nhủ: “Cái gì gọi là chính trị thì không bao giờ chính trực”.

Bản năng sinh tồn của con người ai cũng muốn sống và muốn vui hưởng cuộc sống. Ai cũng muốn yêu và được người khác yêu. Vậy thì, trừ những kẻ điên loạn hay bệnh hoạn, không ai muốn chiến tranh để được chết. Cũng không ai muốn ghét và tiêu diệt người mình ghét.

Tôi có một quãng đời sống thanh bình với mẹ cha, với anh chị và với người yêu. Tôi được cha mẹ “cho ăn học” và “ăn chơi”. Bước vào ngưỡng cửa Tú Tài, phong trào phản chiến rộ lên, kích thích thanh niên tính của tôi. Người ta chống độc tài gia đình trị, tôi cũng chống. Ban đêm tôi vào chùa Giác Ngạn trên đường Trương Minh Giảng, cùng các Phật Tử giữ chùa. Không khí chiến tranh dậy mùi. Tôi mê nhạc Trịnh với những bài hát có bom, có đạn, đại bác ru đêm, hát trên những xác, kêu gọi hoà bình, nối vòng tay lớn, 20 năm nội chiến từng ngày...

Cho tới một ngày, không phải là ngày Giỗ. Bỗng dưng Ba mẹ tôi mua nguyên một con heo quay về nhà để cúng. Tôi nghe loáng thoáng Ba mẹ tôi khẩn cầu Trời Phật cho hai anh tôi khỏi đi quân dịch! Rồi cũng tới một ngày, Ba mẹ tôi lại cúng heo quay. Lần này tôi biết trước lý do, vì cả hai anh tôi đã gia nhập binh chủng Không quân, có nghĩa là không phải ra tác chiến.

Tôi xa dân cuộc sống êm ả. Ba tôi mất, hai anh tôi vào quân ngũ. Gia đình tôi sống khá vất vả với người Mẹ già và hai người chị nhất quyết không lấy chồng, ở vậy để phụng dưỡng mẹ và chăm sóc các em còn lại: tôi và em gái út.

Mỹ đầy Sài Gòn, cùng lúc với “snack bar, room for rent” mọc ra như nấm. Đêm đêm thỉnh thoảng tôi nghe tiếng bom B 52 rì rầm vọng lại từ xa. Và rồi, những trái pháo dội vào thành phố. Gia đình tôi cũng như bao gia đình khác vội vã mua bao cát về xây hầm chống pháo kích.

Ông anh đi phép về, rủ tôi ra quán nhậu đường Bùi Viện, quán hết bàn, bèn chuyển sang quán khác bên kia đường. Lẩu lươn bốc khói vừa mang ra, hai chai bia vừa rót vào ly, bỗng nghe một tiếng nổ lớn. Xác người, máu me, xe cứu thương, xe Cảnh Sát rú còi. Tiếng nổ phát ra từ quán mà hai anh em tôi vừa rời, quán bị đặt mìn plastic.

Tổng công kích Tết Mậu Thân. Lúc ấy tôi đang làm Trưởng Ban Đại Diện của Trường Quốc Gia Âm Nhạc và Kịch Nghệ Sài Gòn. Nhà tan cửa nát, các trạm Tạm cư được thành lập ở các chùa, nhà thờ, bệnh viện... Tôi chỉ lên trình một tiếng là Giáo Sư Nghiêm Phú Phi, quyền Giám Đốc chấp thuận cho chúng tôi thành lập Ban Văn Nghệ, sử dụng hệ thống âm thanh ánh sáng của Nhà Trường, lập chương trình trình diễn văn nghệ giúp vui đồng bào trong cơn hoạn nạn.

Đêm đêm sau chương trình văn nghệ, tôi tiếp cận các đồng bào chiến nạn, nghe họ kể lể trong tiếng khóc. Chương trình văn nghệ của chúng tôi không có một bài hát nào của họ Trịnh. Nếu bảo Trịnh viết nhạc trên tinh thần : “Nghệ thuật vị nghệ thuật” thì Trịnh không công bình khi bài hát không có tiếng pháo kích bừa bãi, tiếng AK, tiếng oán hờn của vong hồn đồng hương của Trịnh chết oan trong những mồ chôn tập thể.

Tôi nghĩ đến hai chữ Hoà Bình. Trịnh đặt vấn đề Hoà Bình, mà không có phương cách đem lại Hoà Bình. Tôi nghĩ đến hai chữ Nội Chiến, khi mà người phương Bắc tấn công vào tận Thành Phố thân yêu của tôi với vũ khí ngoại và tối tân hơn của quân đội chúng tôi. Một cảnh sát bắn trả bọn cướp có vũ khí, có thể gọi là tương tàn không?

Cuối năm đó, tôi tự nguyện nhập ngũ, dù còn đang hoãn dịch vì học vấn. Ông anh Không quân của tôi cũng xin chuyển sang tác chiến trong Phi đội 219. Tốt nghiệp Trường Bộ Binh, được phân phối vào ngành Quân Cảnh, đơn vị mà tôi trình diện là Trại Giam Tù Binh Cộng Sản VN – Biên Hoà. Còn gọi là Trại Suối Máu.

Ở đây, tôi tiếp cận với Tù Binh CS. Vào năm, Tướng Đỗ Cao Tri hành quân vượt biên giới, Trại Giam quá tải với những Tù Binh còn non choẹt, nói giọng Bắc ngọng, nhưng hả miệng nói, mình là người của Mặt Trận Giải Phóng miền Nam. Lương khô, thuốc men dán nhãn Trung cộng chờ về đây kho.

Trại được Hội Hồng Thập Tự Quốc Tế kiểm tra thường xuyên và bắt thường, nên không một Quân cảnh nào dám ngược đãi Tù binh. Họ được cung cấp đầy đủ thuốc men, kem đánh răng, xà bông của Mỹ, mà ngay cả binh sĩ nhiều khi phải lén lút xin thuốc trụ sinh của họ vì Bệnh xá Quân y của Trại dành cho Binh sĩ, không đủ thuốc.

Thời gian chung sống với tù binh cộng sản. Tôi nghiệm ra rằng, người quốc gia rất sợ nói chuyện chính trị với CS. Chẳng qua, trình độ của tù binh quá thấp và chỉ được nói những gì cho phép nói. Cho nên, họ cứ lặp đi lặp lại các câu khẩu hiệu. Lý luận thuyết phục họ vô ích, vì trước sau như một.

Một điều nữa là họ kiểm soát lẫn nhau gắt gao. Trước tập thể, họ không bao giờ bộc lộ tình cảm hay sống thực với con người thật. Một nhóm tù binh mới giải giao về, tôi mời họ hút thuốc Ruby quân tiếp vụ, không một ai dám nhận. Nhưng khi tách riêng từng người, họ nhận bằng hai tay và rít ngon lành. (Sau khi họ chiến thắng, tôi thấy những người CS đều có hai mặt: một giả, trước mọi người và một thật, với một người mà họ tin tưởng).

Ngược lại, về phía Quốc gia, thường là những người có kiến thức, trong các sinh hoạt, họ tranh luận đến nổi ra ngoài chủ đề, đôi khi còn lập luận phản lại đề tài. (Bây giờ ở hải ngoại, tôi thấy điều đó vẫn xảy ra, vì ai cũng là Thầy cả, nên chẳng ai nghe ai)
Ngồi ngắm lại cuộc đời mình, đất nước mình.

Đôi khi chợt buồn, khi niềm tự hào dân tộc trong tôi không còn, khi đất nước tôi chọn một cái tên “ Cộng Hoà XHCN “ không giống ai. Ngày xưa quân đội Đại Hàn, Phi Luật Tân, Thái Lan...với danh nghĩa đồng minh sang giúp miền Nam, tôi thấy họ chẳng hơn gì mình.

Vậy mà nay...Nước Nhật dù bị Mỹ dựng cho 2 trái bom nguyên tử.
Vậy mà nay... Hình như nước nào dính với Mỹ đều phát lên, ngay cả Trung cộng.
Còn nước nào dính với hai chữ CS đều ngóc đầu lên không nổi.
Tôi liên tưởng đến người dân ở các nước CS trốn chạy ra nước ngoài vô số.

Còn người dân nước ngoài trốn chạy vào nước CS thì có thể đếm được trên đầu ngón tay. Ngay ở hải ngoại này, bệnh vực CS không phải là ít, thế nhưng bảo thành phần đó về VN mà sống thì không ai chịu về.

Ở xứ tự do, tôi tha hồ xem những tin tức tài liệu, nên tôi có thật nhiều suy tư. Trong khi đó, người dân nước tôi bị ngăn chặn thông tin, họ chỉ được suy tư một chiều, trước sau như một, theo bảng chỉ đường của Đảng.

Gia đình tôi ở Phú Nhuận, sát bên Thanh Minh Thiên Viện. Ở bên này, tôi biết hết việc Thầy Quảng Độ bị trừ dập, nhưng khi tôi hỏi gia đình tôi ở VN, thì chẳng một ai biết. Tôi không thích chính trị, nên tôi chẳng lý luận gì về chính trị. Tôi chỉ nói ra những gì tôi đã trải nghiệm trong cuộc đời tôi.

Ngày xưa tôi ôm mộng đạt cho được ba tiêu chuẩn, mà tôi cho là khuôn vàng thước ngọc để tôi vươn lên. Đó là: trí thức, sang trọng và lịch sự. Người trí thức là người có tâm hiếu biết sâu rộng. Người sang trọng là người dù nghèo vẫn toát lên vẻ cao quý và người lịch sự là người biết đối xử hoà nhã, tôn trọng lẫn nhau.

Điều ngạc nhiên là những người CS đi ngược lại các tiêu chuẩn trên, không hiểu sao vẫn được không ít người gọi là “trí thức” nằm lót đường cho họ đi, theo vết xe của những nhà trí thức Mặt Trận GP miền Nam nhỉ?

Hay là câu ngạn ngữ của Ông bà ta để lại vẫn đúng muôn đời: “Phù thịnh, không phù suy”! Hay lẽ “ăn cơm chúa” nên phải “múa suốt ngày”.Hỡi ơi! Mẹ Việt Nam!

NGUYỄN SANG